

Τὰ πάντα πλάνη και ψευτιά και λόγια, λόγια, λόγια
και οί τρελλοί κι' οί φρόνιμοι τὰ δένουν κομπολόγια·
κι' ἐγὼ σάν βλέπω ἄφθονα ἐγκώμια κι' ἐπαίνους
γιὰ ὄλους μας τοὺς ζωντανούς και τοὺς ἀποθαμμένους,
νομίζω πῶς εὐρίσκομαι εἰς κόσμον ἐξ ἀγγέλων
και μακαρίζω τὸ παρὸν κι' ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

“Ολους τοὺς ἄβρισκω μ' ἀρετὰς μεγάλας κι' ἐξαρέτους
και ὁμως ἔχω πάντοτε ἴστην τσέπη μου τὸ χέρι,
γιατὶ φοβοῦμαι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τόσον ἐναρέτους
μὴ ἄνω κάτω ἐξαφνα κανένας μου τὴν φέρη.
Εἶναι καλοὶ πραγματικῶς μ' ἀγίαν καλωσύνην,
ἀλλὰ δὲν ἔχω ἴστοὺς καλοὺς κι' ἐγὼ ἐμπιστοσύνην.

Κι' ὄσα γι' αὐτοὺς ἐγκώμια κι' ἀκούω και διαβάζω,
τόσο κι' ἐγὼ ἴστην τσέπη μου τὰ δρό μου χέρια βάζω
και κρύβω τὴν παιδίσκη μου και ὄλα μου τὰ σκεύη...
δὲν πρέπει και μὲ τοὺς καλοὺς κανεὶς νὰ χωρατεύη.
Μπορεῖ νὰ εἶν' ἐλάττωμα και ὁμως τί νὰ κάνω;
μὲ τοῦτο ἐγεννήθηκα, μὲ τοῦτο θ' ἀποθάνω.

Ἡ γῆ αὐτὴ τῆς ἀρετῆς καθόλου δὲν μ' ἀρέσει
κι' ἄς τὴν στολίζου οἱ πολλοὶ μ' ἐλίθητα χρυσᾶ...
ἐγὼ τὴν στέλλω ἀναυλα ἴστο διαβόλο πεσκέπι
κι' ὄποιος κρατεῖ τὰ ροῦχα του, τοῦ μένου τὰ μισά.
Ἐγὼ δὲν ἔχω, ἀδελφοί, τῶν ἄλλων τὴν μανίαν
νὰ ἐξυμνοῦμαι ὡς καλὸς σ' αὐτὴν τὴν κοινωνίαν.

Ἄς εἶναι κι' ἕνας βρωμερὸς ἴτων παστρικῶν τὴ μέση.
διότι ἐπλημμήρυσαν οἱ δίκαιοι κι' ἐφέτος
κι' οὔτε κανεὶς παράδεισος ἴμπορεῖ νὰ τοὺς χωρέση
κι' ἄς κολασθῶ τοῦλάχιστον ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος.
Ἐμεῖς οἱ δύο χωριστά κι' ἀντάμα σεῖς οἱ ἄλλοι,
γιὰ ἴμας τοὺς δρό Σαρακοστή, γιὰ σᾶς τὸ καρναβάλι.

Ἄν ἴητο δυνατὸν ποτέ—ὄ θαῦμα τῶν θαυμάτων! —
νὰ ἔβγουν κάμποσοι νεκροὶ ἀπὸ τὰ σάββανά των
κι' ἄν ζωντανούς καθὼς και πρὶν τοὺς ἔβλεπα τριγύρω,
μὲ πόσην εὐχαρίστησιν ἴμποροῦσα νὰ τοὺς δείρω!
Δὲν δίδω πίστιν κι' εἰς νεκρούς και ζωντανούς καθόλου
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μου φαίνονται **μαγάραις** τοῦ διαβόλου.

Ἐκεῖνος ὄπου τώρα ζῆ μὴ τὰ ἴμερα θ' ἀποθάνη
και θὰ τοῦ κάψουν βέβαια οἱ βλάμηδες λιβάνι·
κι' ἐγὼ θὰ ξέρω πῶς αὐτὸς ὄ μέγας συμπολίτης
ἴπηρε πρῶτος μασκαρᾶς και πρῶτος ἀγιογδύτης.
Τί δυστυχῆς ὄ ἄνθρωπος ποῦ δύσκολα πιστεύει!...
ὡς και μ' αὐτὸ τὸν πόλεμο ἄκόμη χωρατεύει.

Σᾶς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι,
γιατὶ δὲν ζῆτε ἴστοὺς καιροὺς τοῦ ῥέκτου Δεληγιάννη...
ἄχι ὄποιος ζῆ τὴν σῆμερον πολλαῖς φοραῖς πεθαίνει
και ξεροτηγανίζεται σάν κρέας ἴστο τηγάνι.
Οὔτε πατεῖτε σάν κι' ἴμας ἴστη λάσπη και ἴστη σκόνη
κι' οὔτε χαλᾶ τὸν ἴπνο σας τοῦ Νόρδεμφελδ κανόνι.

Σᾶς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι,
ὄπου κοιμᾶσθε ἄφωνοι ἐντὸς κοιμητηρίου
και δίχως πόθους κι' ὄνειρα καθένας σας προσμένει
τὴν φοικαλέαν σάλπιγγα ν' ἀκούση τοῦ Κυρίου
και νὰ συνάξη μονομιά τὰ σκόρπια κόκκαλά του,
νικῶν καθὼς ὄ Κύριος τὸ κράτος τοῦ θανάτου.

Σᾶς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι,
διότι δὲν γνωρίζετε ἴστον κόσμον τί συμβαίνει,
διότι ὄλοι κοίτεσθε εἰς μίαν γῆν ἀντάμα,
διότι δὲν ἀκούετε τὸ γέλοιο και τὸ κλάμμα,
οὔδὲ συχώρια και ψαλμούς και λόγια τρυφερά
και οὔτ' ἴμε τὸν Φασουλή, τὸν πρῶτο μασκαρᾶ.

Νὰ και δίστιχα καμπόσα,
ποῦρχοντ' εὐκολα ἴστη γλῶσσα.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ σκόρδα και κρεμμύδια
και μὲ λημέρια κλέφτικα και κοφτερά λεπίδια.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ τόσο νταβατοῦρι,
κρέα, χλωμὴ και ἄνοστη σάν τοῦ **Σπανοθ** τὴ μούρη.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ νέας διαδόσεις,
μ' ἴπουργικὰ Συμβούλια και μὲ διακοινώσεις.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ τῆς ἴληαῖς τῆς μαύραις,
μὲ κουτσουλιαῖς χελιδονιῶν, μὲ δόξαις και μὲ **Δαύραις**.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ πιπεριαῖς και ῥέβαις,
ὄπου τὸ κρῦο αἶμα μας θ' ἀνάψη μὲς ἴστης φλέβαις.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ τὰ πολλὰ φασόλια,
ποῦ θὰ τραβοῦμε κονονιαῖς και σμπάρα δίχως βόλια.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ σπάθα και σπιροῦνι,
ὄπου θὰ γίνη ἄφευκτα κι' ὄ πόλεμος τοῦ Δούνη.

Κύριοι τῶν Δυνάμεων γενῆτε μεθ' ἴμων
κι' ἀφήσετε τὸν ἄδικον πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς θυμόν.

Κύριοι τῶν Δυνάμεων γενῆτε μεθ' ἴμων,
προτοῦ τὰ κακαρώσωμεν ἀπὸ βαρὺν λιμόν.

Κύριοι τῶν Δυνάμεων γενῆτε μεθ' ἴμων,
νὰ παύση κι' ὄ Θεόδωρος μ' ἀνέμους πολεμῶν.

Οὔδένα γὰρ οὐκ ἴχομεν προστάτην ἐν τῷ Αἴμω
κι' ἴξεις ἀφήξεις πάντοτε οὔ θνήξεις ἐν πολέμω.

ἴστην ἴορτὴ τοῦ Θεοδωρῆ
μὲ ἴχο πλάγιο βαρῦ.

Τῆ ἴπερμάχω στρατηγῶ τὰ νικητήρια,
τῶ στρατηλάτῃ Θεοδωρῆ εὐχαριστήρια·
ἐν τῆ βουλῆ τὸ κόμμα ἴκραταίωσε
και δούλους κι' ἴλευθέρους ἴξεθέωσε.

ἴστορία ἴθνικὴ
Παππαρηγοπουλικὴ.

Και τὸ ἄλλο τεῦχος ἴβγηκε
και ἴστο ἴνναιον ἴμπῆκε
κι' ὄποιος θέλει ν' ἴγορήση,
μὴ δραχμὴ γι' αὐτὴν θὰ σκάση.
ἴΟ ἴνέστης τὴν ἴκδίδει
τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδη.